

MARY
HIGGINS
CLARK

& ALAFAIR BURKE

TUHKIMO-
MURHA

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Kuulut minulle
Kylmä kehto	Menneisyyden pirstaleet
Huuto yössä	Ennen jäähyväisiä
Pimeän äänet	Kotikadullasi
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Isän tyttö
Kuolema seuraa muotia	Jäävuoren huippu
Missä lapset ovat?	Yö kuuluu minulle
Vihreäviittainen nainen	Kodin suojassa
Kuolema kahtena	Kaksoset
Kuolema kutsuu tanssiin	Unissakävelijä
Kauhu kiertää kaupunkia	Missä olet nyt?
Kaksi elämää, kolme kuolemaa	Murha sydämellä
Muisto ei kuole	Perinnön varjo
Kukkia kauneimmalle	Kadonneet vuodet
Kuu paistaa haudallesi	Kuin kaksi marjaa
Tyttöni Sunday	Katse menneisyydestä
Valheen vanki	Tuhkimomurha

MARY
HIGGINS
CLARK
& ALAFAIR BURKE

TUHKIMOMURHA

*Suomentanut Turun yliopiston suomentajaseminaari
FT Hilikka Pekkasen johdolla*

*Julia Hamara
Katariina Lappi
Sinikka Niemi
Laura Nieminen
Laura Nurminen
Marja Ruotsalainen
Laura Santoo
Vilma Savolainen*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Cinderella Murder*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2014.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Copyright © 2014 Mary Higgins Clark
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015
Painettu EU:ssa
978-951-31-8463-6

Vastavihityille
Andrew ja Taylor Clarkille

KIITOKSET

Tuottaa suurta tyydytystä kertoa taas uusi tarina ja kulkea yhteinen matka tuttujen henkilöhahmojen kanssa, jotka olemme luoneet jo aikaisemmin ja joihin olemme kiintyneet syvästi – joskaan emme kaikkiin. Tällä kertaa minulla on ollut ilo tehdä se askel askeleelta yhdessä Alafair Burken kanssa, joka on erinomainen kirjailija.

Simon & Schusterin toimituspäällikkö Marysue Rucci on ollut suurenmoinen ystävä ja mentori. Alafair ja minä olemme nauttineet yhteistyöstä hänen kanssaan kirjoittaessamme tätä sarjansa ensimmäistä kirjaa.

Kotijoukkueen jäsenet ovat oikea käteni Nadine Petry, tyttäreni Patty ja poikani Dave. Ja tietenkin ylivertainen puolisoni John Conheaney.

Kiitokset Jackie Seowille kansisuunnittelusta, joka saa kirjan näyttämään upealta.

Ja monet kiitokset uskollisille lukijoilleni, joiden kannustus ja tuki on taas kerran saanut minut kirjoittamaan uuden tarinan.

Mary Higgins Clark

LUKIJALLE

Kustantajani sai jonkin aikaa sitten ajatuksen, josta pidin valtavasti: minun pitäisi kirjoittaa yhdessä toisen kirjailijan kanssa romaanisarja, jossa käyttäisimme teoksen *Katse menneisyydestä* päähenkilöitä. Kauan ihailemani jännityskirjailija Alafair Burke ja minä löimme siis päämme yhteen ja kirjoitimme yhdessä *Tuhkimomurhan*. Tämän ja seuraavien romaanien lähtökohtana on, että ratkaisemattomiin murhiin liittyvät todistajat, tuttavat ja omaiset kutsutaan vuosia myöhemmin esiintymään televisiosarjassa nimeltä *Epäillyt*, jossa yritetään löytää aikaisemmissa tutkimuksissa huomiotta jääneitä johtolankoja. Toivottavasti pidätte tarinasta.

Mary Higgins Clark

1

Kello oli kaksi aamuyöllä. Aina sama juttu, Rosemary Dempsey ajatteli surkeana, kun hän heräsi ja avasi silmänsä. Aina kun edessä oli tärkeä päivä, hän heräsi väistämättä keskellä yötä murehtimaan, että tapahtuisi jotain ikävää.

Hän oli ollut murehtija lapsuudesta saakka. Nyt hän oli ollut naimisissa jo kolmekymmentäkaksi vuotta, hän oli viisikymmentäviisivuotias ja hänellä oli kaunis ja lahjakas yhdeksäntoistavuotias tytär Susan, mutta hän ei vielä kukaan osannut olla pelkäämättä pahaa. *Varmasti tapahtuu jotain ikävää.*

Kiitos taas kerran, äiti, Rosemary ajatteli. Kiitos kaikista niistä kerroista, kun odotit hengitystäsi pidättäen varmana siitä, että isälle leipomani syntymäpäiväkaku lässähtäisi. Niin kävi ainoastaan sille aivan ensimmäiselle, jonka leivoin kahdeksanvuotiaana. Kaikki muut olivat täydellisiä. Olin todella ylpeä itsestäni, mutta kun olin kahdeksantoista, paljastit isän syntymäpäivänä, että olit aina leiponut varmuuden vuoksi toisen kakun varalle. Olin niin järkyttynyt ja vihainen, että heitin oman kakkuni jäteastiaan. Se on ainut kerta kun muistan uhmanneeni sinua.

Purskahdit nauruun ja yritit jotain anteeksipyyntön tapaista: ”Sinä olet kyllä lahjakas monella muulla tavalla, mutta on pakko myöntää, että keittiössä olet täysi tohelo.”

Et koskaan jättänyt käyttämättä hyväksesi tilaisuutta kertoa minulle, että olin tohelo, Rosemary ajatteli. ”Kun sijaat sängyn, Rosie, pidä huoli, että päiväpeiton reunat ovat yhtä pitkät molemmilta puolilta. Ei siihen mene kuin hetki, ja sitten se on tehty oikein.” ”Ole huolellisempi, Rosie. Kun lopetat lehden lukemisen, älä heitä sitä pöydälle miten sattuu. Aseta se siististi pinoon.”

Ja vielä nytkin, vaikka tiedän, että osaan järjestää onnistuneet juhlat ja leipoa kakun, olen silti varma että tapahtuu jotain ikävää, Rosemary ajatteli.

Sinä päivänä oli kyllä syytäkin olla hermostunut. Jack täytti kuusikymmentä vuotta, ja he olivat kutsuneet illaksi kuusikymmentä ystävää juhlimaan merkkipäivää. Heidän luotetun pitopalvelunsa oli määrä tulla tarjoilemaan cocktaileja ja kattamaan ulos patiolle seisova pöytä. Ennustelupasi täydellistä säätä: auringonpaistetta ja vähän yli kahtakymmentä astetta lämmintä.

Oli toukokuun seitsemäs päivä Piilaaksossa, ja puutarha oli täydessä kukassa. Heidän unelmatalonsa, joka oli heidän kolmas kotinsa sen jälkeen, kun he olivat kolmekymmentäkaksi vuotta sitten muuttaneet San Mateoon, oli rakennettu toscanalaisen huvilan tyyliin. Rosemary ihastui siihen yhä uudelleen aina, kun hän kääntyi pihatielle kotiin tullessaan.

Kaikki sujuu kyllä hyvin, hän vakuutteli itselleen hermostuneena. Teen tapani mukaan Jackille suklaakakun, ja se onnistuu täydellisesti ja ystävillämme on hauskaa ja kaikki kehuvat minua. ”Sinun juhlasia ovat aina niin täydellisiä, Rosie... Illallinen oli herkullinen... talonne on kerta kaikkiaan ihana...” ja niin edelleen. Mutta sisimmässäni olen hermoraunio, Rosemary ajatteli surkeana. Täysi hermoraunio.

Varoen herättämästä Jackia hoikkavartaloinen Rosemary hivuttautui lähemmäs, kunnes heidän olkapäänsä koskettivat toisiaan. Miehen tasaisesta hengityksestä kuuli, että hän nukkui tapansa mukaan rauhallisesti. Jack ansaitsi leponsa. Hän teki niin kovasti töitä. Unohtaakseen mieltä ahdistavan pelon Rosemary yritti usein miettiä kaikkea sitä, mikä elämässä oli hyvää. Hän aloitti päivästä, jona oli tavannut Jackin Marquetten yliopistossa. Hän oli silloin ollut uusi opiskelija, ja Jack oli jo ehtinyt pitemmälle oikeustieteen opinnoissaan. Se oli sitä kuuluisaa rakkautta ensi silmäyksellä. He olivat menneet naimisiin heti, kun

Rosemary sai tutkintonsa valmiiksi. Jack oli niin kiinnostunut nopeasti kehittyvästä teknologiasta, ettei puhunut juuri muusta kuin roboteista, tietoliikenteestä, mikroprosessoreista ja verkottumisesta. Vuoden sisällä he muuttivat Pohjois-Kaliforniaan.

Olen aina halunnut asua Milwaukeessa, Rosemary ajatteli. Voisin vieläkin muuttaa sinne takaisin milloin vain. Olen erilainen kuin useimmat ihmiset sikäli, että pidän kylmistä talvista. Toisaalta Kaliforniaan muuttaminen on ollut meille hyvä ratkaisu. Jack on lakiosaston johtaja yhdessä maan johtavista tutkimusyhtiöistä, ja Susan on syntynyt täällä. Ehti kulua kokonaiset kymmenen vuotta ennen kuin rukouksiimme vastattiin ja toiveemme omasta perheestä toteutui, mutta lopulta saimme pidellä Susania sylissämme.

Rosemary huokaisi. Hänen harmikseen heidän ainoa lapsensa Susan oli läpikotaisin kalifornialainen ja suhtautui ivallisesti jo pelkkään ajatukseen muualle muuttamisesta. Rosemary yritti ponnistella eroon huolestuttavasta ajatuksesta, että Susan oli vuotta aikaisemmin päättänyt ottaa vastaan opiskelupaikan UCLAsta, joka oli toki mainio yliopisto, mutta ajomatka Los Angelesiin kesti kokonaiset viisi tuntia. Susan oli hyväksytty myös Stanfordin yliopistoon, joka oli lähempänä kotia, mutta hän oli silti valinnut muutta mutkitta Los Angelesin, luultavasti siksi että tytön kelvoton poikaystävä Keith Ratner opiskeli siellä. Kunpa eivät vain karkaisi yhdessä vihille.

Rosemary katsoi kelloa viimeisen kerran puoli neljältä. Taas kerran hänen viimeinen tuntemuksensa ennen nukahdamista oli musertava pelko, että tapahtuisi jotain hirvittävän ikävää.

2

Rosemary heräsi kahdeksalta, tuntia myöhemmin kuin yleensä. Hän hyppäsi ylös sängystä, vetäisi aamutakin niskaansa ja kiiruhti alakertaan.

Jack oli vielä keittiössä paahdettu bagel toisessa ja kahvikuppi toisessa kädessä. Hänellä oli yllään urheilupaita ja khakihousut.

”Onnea syntymäpäivänä, rakas”, Rosemary sanoi. ”En huomannut, kun heräsit.”

Jack hymyili, nielaisi viimeisen palan bagelia ja laski kahvikupin kädestään. ”Enkö saa syntymäpäiväsuukkoa?” hän kysyi.

”Saat niitä kuusikymmentä”, Rosemary lupasi samalla kun tunsi Jackin käsivarsien kiertyvän ympärilleen.

Jack oli vaimoaan yli päätä pitempi. Korkokengät jalassa se ei tuntunut niin paljolta, mutta aamutohveleissa Rosemary näytti kääpiöltä miehensä rinnalla.

Jack sai Rosemaryn aina hymyilemään. Hän oli komea mies: tukka oli tuuhea, nykyään enemmän harmaa kuin vaalea; vartalo oli hoikka ja lihaksikas; kasvojen rusketus korosti silmien syvää sinistä.

Susan muistutti selvästi enemmän isäänsä sekä ulkonäöltään että luonteeltaan. Hän oli pitkä ja solakka, hänellä oli pitkät, vaaleat hiukset, syvänsiniset silmät ja puhdaspiirteiset kasvot. Hänen aivonsakin olivat kuin Jackin. Hän oli teknisesti lahjakas ja loisti sekä tietotekniikan että teatteritaiteen kursseilla.

Heidän rinnallaan Rosemary tunsi aina sulautuvansa taustaan. Siitäkin hän sai kiittää äitiään. ”Rosie, kyllä sinun pitäisi ottaa hiuksiisi raitoja. Tukkasi on niin ikävän maantienvärinen.”

Nykyisin Rosemaryllä oli raitoja, mutta hän ajatteli silti edelleen, että hänellä oli ”maantienvärinen” tukka.

Jack otti vastaan pitkän suudelman ja päästi sitten otteensa. ”Älä nyt suutu”, hän sanoi, ”mutta toivoin saavani livah-taa kerholle pelaamaan kahdeksantoista reikää ennen juhlia.”

”Arvasin sen. Mene vain”, Rosemary sanoi.

”Et siis pahastu, jos hylkään sinut? Tiedän, ettet missään tapauksessa suostu lähtemään mukaan.”

Molemmat nauroivat. Jack tiesi paremmin kuin hyvin, että Rosemary touhottaisi koko päivän juhla järjestelyjen kimpussa.

Rosemary ojensi kätensä kohti kahvipannua. ”Juo vielä toinen kupillinen minun kanssani.”

”Totta kai.” Jack vilkaisi ulos ikkunasta. ”Onneksi on hyvä sää. Olisi inhottavaa, jos Susan joutuisi ajamaan tänne kaatosateessa. Viikonlopun sääennuste lupaa kuitenkin hyvää.”

”Minusta on ikävää, että hän lähtee takaisin jo varhain aamulla”, Rosemary sanoi.

”Tiedän. Onneksi hän on sentään hyvä kuski ja vielä niin nuori, ettei edestakainen matka rasita häntä. Muistuta muuten, että puhun hänen kanssaan auton vaihtamisesta. Sitä on pitänyt käyttää korjaamalla vähän väliä, vaikka se on vasta kaksi vuotta vanha.” Jack joi kuppinsa tyhjäksi. ”No niin, minä menen nyt. Tulen luultavasti kotiin neljän maissa.” Hän painoi Rosemaryn otsalle pikaisen suukon ja lähti.

Kolmelta Rosemary astahti taaksepäin keittiön pöydän äärestä tyytyväisyydestä hehkuen. Jackin syntymäpäiväkakku oli täydellinen. Muruakaan ei ollut näkynyt väärässä paikassa, kun hän oli kääntänyt vuolan ja irrottanut kakun. Itse tekemällään sileällä suklaakuorrutuksella hän oli kirjoittanut kakun päälle huolellisesti muotoilluin kirjaimin sana kerrallaan: *Onnea 60-vuotiaalle!*

Kaikki on valmista, hän ajatteli, mutta miksi en vielä kukaan osaa rentoutua?

3

Neljäkymmentäviisi minuuttia myöhemmin, juuri niihin aikoihin, kun Rosemary odotti Jackin kävelevän ovesta sisään, puhelin soi. Soittaja oli Susan.

”Äiti. Minun oli kerättävä rohkeutta, että saan kerrotuksi tämän. En pääsekään tulemaan illalla.”

”Voi Susan, isä pettyy kauheasti!”

Susanin ääni oli nuori ja täynnä intoa, ja hän sanoi suorastaan hengästyneesti: ”En soittanut aikaisemmin, koska en tiennyt varmasti, mutta äiti, saan tavata sen kuuluisan Frank Parkerin illalla, ja voi olla että pääsen hänen uuteen elokuvaansa.” Susanin ääni rauhoittui hieman. ”Muis-tatko, kun esiinnyin juuri ennen joulua siinä näytelmässä jonka nimi oli *Paluu yöstä?*”

”Miten voisin unohtaa?” Rosemary ja Jack olivat lentäneet Los Angelesiin katsomaan opiskelijoiden esittämää näytelmää kolmannelta riviltä. ”Olit loistava.”

Susan nauroi. ”Sinun pitääkin sanoa niin, koska olet minun äitini. Mutta muistatko että Edwin Lange ryhtyi silloin agentikseni?”

”Muistan kyllä. Eikä hänestä ole kuulunut mitään sen koommin.”

”Mutta nyt kuuluu! Hän sanoi, että Frank Parker on nähnyt roolisuoritukseni siinä näytelmässä. Edwin kuvasi esiintymiseni näytelmässä, ja hän on näyttänyt videon Frank Parkerille. Parker ihastui siihen, ja nyt hän harkitsee minua uuden elokuvansa päärooliin. Elokuva kertoo yli-opistoelämästä, ja hän haluaa näyttelijöiksi opiskelijoita. Hän haluaa tavata minut. Eikö ole uskomatonta? En halua nuolaista ennen kuin tipahtaa, mutta tuntuu siltä että onni on tosiaan potkaissut. Kaikki tuntuu niin hyvältä, ettei se

voi olla totta. Eikö ole uskomatonta, että saatan saada roolin oikeasta elokuvasta, ehkä jopa pääroolin?”

”Rauhoituhan nyt tai saat vielä sydänkohtauksen”, Rosemary varoitteli. ”Silloin jää rooli saamatta.” Rosemary hymyili. Sielunsa silmillä hän näki tarmoa pursuavan tyttärensä kiertämässä pitkiä, vaaleita suortuviaan sormensa ympärille upeat siniset silmät innosta säihkyen.

Lukukausi päättyy pian, Rosemary mietti. Elokuvarooli olisi varmasti hieno kokemus. ”Isä ymmärtää kyllä, mutta pidä huoli, että soitat vielä hänelle.”

”Lupaan yrittää, äiti, mutta tapaan Edwinin viiden minuutin päästä. Meidän täytyy käydä nauhoitus läpi ja harjoitella, koska Frank Parker haluaa, että esiinnyn hänelle. En tiedä kuinka myöhään siinä menee. Ja teillä on talo täynnä väkeä, ette varmasti kuule kun puhelin soi. Mitä jos soittaisin isälle vasta aamulla?”

”Se ei ole hassumpi ajatus. Juhlat kestävät kuudesta kymmeneen, mutta useimmat vieraat viiptyvät joka tapauksessa kauemmin.”

”Anna isälle onnittelusuukko puolestani.”

”Annan. Hurmaa se ohjaaja taidoillasi.”

”Yritän parhaani.”

”Rakastan sinua, kulta.”

”Ja minä sinua, äiti.”

Rosemary ei ollut koskaan tottunut siihen yhtäkkiseen hiljaisuuteen, joka matkapuhelimessa seurasi puhelun päättymistä.

Kun puhelin seuraavana aamuna soi, Jack keskeytti kii-reesti sanomalehden lukemisen ja riensi vastaamaan. ”Siel-tähän se meidän reipas opiskelijatyttömme jo soittaa. Eivät opiskelijat usein näin varhain sunnuntaina herää.”

Soittaja ei kuitenkaan ollut Susan. Puhelu tuli Los Angelesin poliisilaitokselta, ja poliisilla oli ikäviä uutisia. Laurel Canyonin puistosta oli juuri ennen auringonnou-sua löydetty nuoren naisen ruumis. Hänet oli ilmeisesti

kuristettu kuoliaaksi. Poliisi ei halunnut järkyttää Jackia ja Rosemarya suotta, mutta käsilaukussa, joka oli löydetty viidentoista metrin päästä ruumiista, oli heidän tyttärensä ajokortti. Lisäksi nuori nainen oli löydettyäessä puristanut kädessään puhelinta, jonka puhelutiedoissa oli valittuna heidän puhelinnumeronsa. Hän ei ollut ehtinyt painaa soitonäppäintä.

4

Laurie Moran pysähtyi ihailemaan Channel Gardensin punaisena ja keltaisena hehkuvaa tulppaanimerta matkalla työpaikalleen Rockefeller Centeriin. Puisto oli saanut nimensä Englannin kanaalilta, koska se jäi Britannian ja Ranskan mukaan nimettyjen rakennusten väliin. Kasvit olivat vehreitä ja iloisen värikkäitä. Tulppaanit eivät toki vetäneet vertoja aukion joulukuuselle, mutta keväisin parin viikon välein vaihtuvat kukkaistutukset auttoivat Laurieta sanomaan hyvästit lempivuodenajalleen talvelle. Useimmat newyorkilaiset valittivat joulunajan turistikulusta, mutta Laurie iloitsi kirpeästä ilmasta ja jouluisesta koristelusta.

Legomyymälän ulkopuolella oli isä ottamassa valokuvaa pojastaan jättimäisen legoista rakennetun dinosauruksen edessä. Äidin työpaikalla käydessään Laurien oma poika, Timmy, halusi aina käydä myymälässä katsastamassa kaikkein uusimmat luomukset.

”Kuinkahan kauan tämän rakentaminen on kestänyt, isä? Mitä luulet, montako palikkaa siinä on?” Poika katsoi ylös isäänsä varmana siitä, että isällä oli vastaus kaikkiin maailman kysymyksiin. Laurie tunsi surun pistoksen sydämessään muistaessaan, miten Timmyllä oli tapana katsoa Gregiä samalla tavalla odottavan ihailevasti. Isä huomasi Laurien katselevan heitä, ja Laurie kääntyi pois päin.

”Anteeksi, mutta voisitko ottaa meistä kuvan?”

Kolmekymmentäseitsemänvuotias Laurie oli oppinut jo aikoja sitten, että hän vaikutti ihmisten silmissä ystävälliseltä ja helposti lähestyttävältä. Hänellä oli siro ruumiinrakenne, hunajanväriset hiukset ja kirkkaat, vihreänruskeat silmät, ja häntä kuvailtiin yleensä kauniiksi ja tyylikkääksi. Tukka oli leikattu olkapäille ulottuvaksi, ja hän vaivau-

tui harvoin meikkaamaan. Laurie oli viehättävä, mutta ei mitenkään uhkaava. Hän oli juuri sellainen nainen, jolta kysyttiin tietä tai jota pyydettiin auttamaan valokuvan ottamisessa niin kuin nyt.

”Totta kai”, hän sanoi.

Mies ojensi hänelle puhelimensa. ”Nämä laitteet ovat muuten todella näppäriä, mutta tuntuu, että kaikki perheen valokuvat on otettu käsivarrenmitan päästä. Olisi mukavaa, jos kuvassa näkyisi edes kerran jotain muuta-kin kuin pari naamaa.” Hän veti pojan eteensä ja Laurie otti askeleen taaksepäin saadakseen koko dinosauruksen mukaan kuvaan.

”Hymyilkää”, Laurie kehotti.

Molemmat näyttivät kuuliaisesti leveän hammasrivin. Isä ja poika, Laurie mietti haikeana.

Laurie palautti puhelimen isälle, ja tämä kiitti. ”Emme odottaneet, että newyorkilaiset olisivat näin mukavia.”

”Voin vakuuttaa, että useimmat meistä ovat”, Laurie vakuutti. ”Yhdeksän newyorkilaista kymmenestä pysähtyy kyllä neuvomaan, jos heiltä kysyy tietä.”

Laurie hymyili ja muisteli päivää, jona hän oli kävellyt Rockefeller Centerin läpi New York Cityn silloisen pormestarin puolison Donna Hanoverin kanssa. Turisti oli nykäissyt Donnaa hihasta ja kysynyt tietä. Donna oli kääntynyt, osoittanut oikeaan suuntaan ja selittänyt: ”Se on vain muutaman korttelin päässä täältä.” Edelleen muistolle hymyillen Laurie ylitti kadun ja käveli sisään Fisher Blake Studiosin tiloihin. Hän jäi pois hissistä kahdennessakymmenennessäviidennessä kerroksessa ja kiiruhti työpaikalleen.

Grace Garcia ja Jerry Klein olivat jo työn touhussa omilla paikoillaan. Grace pomppasi ensimmäisenä pystyyn huomattessaan Laurien.

”Hei, Laurie.” Grace oli Laurien kaksikymmentäkuusi-vuotias sihteeri. Kuten tavallista, hänen sydämenmuotoiset kasvonsa olivat vahvasti mutta virheettömästi meikatut.

Gracella oli tapana muuttaa kampaustaan jatkuvasti, ja sinä päivänä hänen pitkä, pikimusta tukkansa oli vedetty tiukalle poninhännälle. Hänellä oli yllään lyhyt kirkkaan-sininen minimekko, mustat sukkahousut ja piikkikorkosaapikkaat, joissa Laurie ei olisi edes pysynyt pystyssä.

Jerry nousi hitaasti tuolistaan ja seurasi Laurieta tämän työhuoneeseen. Hänellä oli tapansa mukaan villatakki. Huolimatta huimaavan korkeista koroistaan Grace oli pitkää ja honteloa Jerryä huomattavasti lyhyempi. Jerry oli Gracea vain vuoden vanhempi, mutta oli ollut tuotantoyhtiön palveluksessa jo opiskeluajoistaan lähtien. Vähitellen hän oli edennyt harjoittelijasta arvostetuksi tuotantoasistentiksi. Ilman Gracen ja Jerryyn uhrautuvaa työpanosta Laurie ei olisi ikinä saanut toteutetuksi ohjelmaideaansa nimeltä *Epäillyt*.

”Mitä täällä oikein tapahtuu?” Laurie kysyi. ”Käyttäydte kuin huoneessani odottaisi yllätysjuhlat.”

”Voisihan sen niinkin sanoa”, Jerry sanoi, ”mutta yllätys ei ole huoneessasi.”

”Se on tässä”, Grace sanoi ja ojensi Laurielle virallisen näköisen kirjekuoren. Lähettäjä oli ROSEMARY DEMPSEY, OAKLAND, KALIFORNIA. Kirjekuori oli avattu. ”Anteeksi. Kurkattiin jo sisään.”

”No, miten kävi?”

”Hän suostui”, Jerry sanoa pamautti innoissaan. ”Rosemary Dempsey on mukana. Meillä on siitä mustaa valkoisella. Onneksi olkoon, Laurie, tuhkimomurha on *Epäiltyjen* seuraava tapaus.”

Grace ja Jerry istuutuivat tutuille paikoilleen valkoiselle nahkasohvalle, jonka takana olevasta ikkunasta avautui näkymä Rockefeller Centerin luistinradalle. Mikään paikka ei koskaan tuntuisi Lauriesta yhtä turvalliselta kuin oma koti, mutta tilava, kiiltävä ja moderni työhuone kuvasti hänen vuosien mittaan tekemäänsä ankaraa työtä. Siinä huoneessa hän sai aikaan parhaat tulokset. Siellä hän oli pomo.

Laurie pysähtyi katsomaan ainoaa työpöydällään olevaa valokuvaa ja toivotti sille äänettömästi hyvää huomenta. Kuva oli otettu ystävän rantahuvilalla East Hamptonissa, ja se oli viimeinen perhekuva hänestä, Gregistä ja Timmystä. Vielä vuosi sitten Laurie oli kieltäytynyt pitämästä työhuoneessaan ainuttakaan kuvaa Gregistä, koska oli varma, että kuvat vain muistuttaisivat jokaista huoneeseen tulijaa siitä, että hänen miehensä oli kuollut ja että murha oli edelleen selvittämättä. Nykyään hän piti asianaan katsoa kuvaa vähintään kerran päivässä.

Toimitettuaan aamurituualinsa Laurie asettui harmaaseen työtuoliin sohvaa vastapäätä ja selasi läpi Rosemary Dempseyn allekirjoittaman sopimuksen, jolla tämä lupautui osallistumaan *Epäiltyjen* kuvauksiin. Uutisiin perustuva tositelevisiosarja, jossa herätettäisiin henkiin ratkaisemattomia rikoksia, oli ollut Laurien idea. Sarjassa ei käytetty näyttelijöitä, vaan uhrin perhe ja ystävät saivat tilaisuuden kuvailla tapahtunutta rikosta omasta näkökulmastaan. Televisioyhtiö oli suhtautunut uuteen ideaan epäileväisesti, varsinkin kun muutamat Laurien aikaisemmista ohjelmista olivat menestyneet huonosti, mutta sarja oli päässyt alkuun hyvin. Ensimmäinen jakso sai huimat katsojaluvut ja johti kaiken kukkuraksi murhatapauksen ratkaisuun.

Oli kulunut melkein vuosi siitä, kun sarjan valmistujaisjuhlia käsittelevä jakso oli näytetty televisiossa. Sen jälkeen he olivat tarkastelleet ja hylänneet kymmenittäin ratkaisemattomia murhatapauksia, koska yksikään ei ollut vastannut heidän vaatimustaan siitä, että uhrin läheiset, joista osa oli edelleen epäiltyjä, saataisiin mukaan ohjelmaan.

Kaksikymmentä vuotta aikaisemmin tapahtunut yhdeksäntoistavuotiaan Susan Dempseyn murha oli ollut Laurien ehdoton suosikki kaikista niistä ratkaisemattomista tapauksista, joita oli harkittu sarjan seuraavan jakson aiheeksi. Susanin isä oli menehtynyt kolme vuotta sitten, mutta Laurie jäljitti Susanin äidin Rosemaryn. Rosemary oli kiitollinen kaikista yrityksistä selvittää hänen tyttärensä

KUKA MURHASI TUHKIMON?

Koe-esiintymiseen matkalla ollut Susan Dempsey löydetään murhattuna. Syyllistä ei koskaan saada kiinni. 20 vuotta myöhemmin tuottaja Laurie Moran haluaa Tuhkimomurhan uuteen tosi-tv-sarjaansa. Miksi Susanilla oli löydettyäessä vain yksi kenkä? Miksi Susanin äiti on vakuuttunut että syyllinen on tyttären poikaystävä? Mitä tekemistä asian kanssa on it-miljonääri Dwight Cookilla, joka osallistui samalle tietotekniikkakurssille kuin huipulahjakas Susan? Näitä kysymyksiä Laurie ja ohjelman juontaja Alex Buckley ryhtyvät selvittämään, joskin Alexilla tuntuu olevan keskittymisvaikeuksia. Johtuuko se ihastuttavasta Lauriesta vai jostakin ihan muusta?

Tuhkimomurha jatkaa *Katse menneisyydestä* -kirjassa ensiesiintymisensä tehneen Laurie Moranin tarinaa. Laurien tuottama tv-sarja *Epäillyt* onnistui sekä keräämään miljoonayleisön että ratkaisemaan pahamaineisen Valmistujaismurhan. Nyt on tarjolla vielä sensaatiomaisempi juttu.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 184636

84.2 ISBN 978-951-31-8463-6